

Leven uit geloof

De titel is ontleend aan Rom. 1: 17, die weer ontleend is aan Hab. 2: 4 (al staat het daar wel wat ingewikkelder).

Laten we eerst een vers teruggaan: Rom. 1: 16,

Rom. 1: 16   Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is *een* kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en *ook* den Griek.

Zaligheid komt niet tot stand door wat een mens doet of ment te moeten doen. Het is volgens de Bijbel 'kracht Gods'. Streep 'een' maar door, want dat bestaat niet in het Grieks. Het is kracht Gods. Er is niks anders. Die kracht brengt de mens dus tot zaligheid.

Dat is een zaligheid die wij van nature missen of derven (Rom. 3: 23). En dat wij tekort schieten, wéét de mens: "Is this all there is?", als die tenminste eerlijk is.

Het Evangelie openbaart hoe de mens zalig kan worden, naar Gods plan van alle tijden. De Blijde Boodschap die al heel lang beloofd was en verwacht werd, namelijk het evangelie van...Christus! In Christus zijn al de beloften Gods ja en amen.

Die beloften zijn dus vervuld aan en in Christus en in Hem kunnen wij daar deel aan hebben.

Het Evangelie is nog steeds actueel. Al het andere komt en gaat, gaat voorbij. Maar, wonderlijk, het Evangelie blijft vers en nieuw. Het wordt weliswaar veel en fel verworpen, maar at gebeurt ook al door alle tijden heen (zie Rom. 1: 18).

Het Woord komt wel tot alle mensen, maar daarmee wordt niet iedereen zalig. Als het hart niet geopend wordt voor het evangelie van Christus, dan gaat het aan je voorbij. Het Evangelie is voor eenieder die gelooft kracht Gods tot zaligheid (Rom. 1: 16).

Wij zijn gelovig. Ja, maar alsjeblijft niet religieus! Daar zijn we juist van verlost: van eigen werken, tradities, rituelen e.d.. Kijk maar wat er herhaaldelijk gebeurde in de Evangelien en in Handelingen. Iedere keer als het Evangelie werd gepredikt, waren het de orthodoxen die woedend werden en stenen oppakten. Zij stelden hun vertrouwen op zichzelf en op mensen, maar dat bracht en brengt ze nergens.

In Rom. 1: 16 staat niet dat het Evangelie kracht Gods tot zaligheid is voor eenieder die religieus is, of zich zo goed mogelijk aan de wet houdt, of iets dergelijks. Nee, het Evangelie is kracht Gods tot zaligheid voor eenieder die **gelooft!**

Zo is het ook altijd geweest.

Rom. 4: 5   Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

Abrahams geloof werd gerekend tot gerechtheid.

In Joh. 6: 28 vroegen een stelletje vrome mensen aan de Heere Jezus wat ze moesten doen om zalig te worden.

Joh. 6: 28   Zij zeiden dan tot Hem: Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?

29   Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft.

De Heer zegt eigenlijk: “Als je het beslist een werk wilt noemen, dan is het geloven”. Niet iets doen dus (vroom, maar hopeloos), maar iets (in je) laten doen (Joh. 6: 29).

Geloven is niets anders dan het aannemen van de Boodschap van Christus (Joh. 1: 12. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, *namelijk* die in Zijn Naam geloven.). Geloven is dus helemaal niet ingewikkeld. Het hoeft je ook niet ‘gegeven te worden’. Je hoeft ook niet aan allerlei voorwaarden te voldoen, maar... gewoon geloven! Dat is wat God van de mens verwacht. That’s all. Hij verwacht van ons dat we geloven / aanvaarden / aannemen wat Hij zegt. Dat wij geloven dat wat God zegt, waar is. En als Hij zegt: “Religie brengt je nergens”, dan zeg je gewoon: “Dank U Heer” en stop je ermee. Wat belooft God ons? Geen kalme reis, maar wel een behouden aankomst. Dat is het wel in een notendop.

Je komt tot geloof (daar wacht God op) en aanvaardt Zijn Woord... met alle consequenties van dien.

Rom. 1: 17   Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

Onze zaligheid komt voort uit het geloof **van** Jezus Christus (Rom. 3: 22). Mits wij in Hem geloven. Door zijn geloof kwam namelijk de rechtvaardigheid voort. Bovendien volkomen wettelijk. Wij zouden Zijn geloof en trouw navolgen. Dáárom is Hij ons grote Voorbeeld! Niet omdat Hij ‘een goed mens’ was, met grootse idealen, al is dat niet helemaal onjuist. Hij is ons grote Voorbeeld vanwege Zijn geloof. Daarom zouden we ‘Zijn voetstappen des geloofs’ navolgen (1 Petr. 2: 21. Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijn voetstappen zoudt navolgen.).

Laten we nu eerst eens wat dieper ingaan op het geloof van Jezus Christus, want bij zo’n onderwerp als ‘leven uit geloof’ moeten we beginnen bij Zijn geloof, die Hij o.a. demonstreerde tijdens Zijn omwandeling hier op aarde.

De Heere Jezus vervulde de wet bij Zijn dood aan het kruis. Het moest gebeuren omdat God een rechtvaardig God is. Zijn genade is niet in strijd met de wet, maar juist in overeenstemming met haar. Daarmee is de wet klaar en af. Sinds de kruisdood van de Heere Jezus is het zelfs onwettig om nog onder de wet te (willen) leven.

Rom. 8: 4   Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.

In Christus’ dood is het recht der wet vervuld.

Rom. 3: 21   Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten;

22   Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid.

Nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden, buiten de wet om. En al Gods rechtvaardigheid wordt door het geloof van Jezus Christus tot ons gebracht. Wij zijn namelijk ‘Christus deelachtig’. In Hem hebben wij deel aan Zijn dood en opstanding.

We zijn in Hem ook gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel (Efeze 1: 3. Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.).

Hoe is het toch mogelijk dat zoveel christenen denken dat de wet nog steeds een belangrijke rol moet spelen? Het woekert maar voort “Wat moet ik doen, laten? Hoe moet ik m'n geld besteden, de kinderen opvoeden? Tegen welke zonden moet ik vechten en welke moet ik belijden? Enz, enz.

Maar d is het christelijke leven niet! Echt niet. Het gaat niet om normen en waarden, maar of we geloven in en vertrouwen op wat God gezegd heeft. Het gaat erom dat we Hém in ons laten werken. Het is geen kwestie van uiterlijkheden, maar van geloof. Het gaat erom wat in onze harten is. Dat dit ook zichtbaar kan worden in een leven, zal best zo zijn, maar het gaat om wat er binnen gebeurt.

Je kunt bijna geen boek vinden dat gaat over ‘leven uit geloof’. De meeste boeken die suggereren over dat onderwerp te gaan, hebben het in meer of mindere mate over hoe een ‘christelijk leven’ eruit zou zien. En dáár gaat het niet om.

Wij zouden slechts ons vertrouwen stellen op God, Die betrouwbaar is. We zouden gehoorzaam zijn aan Zijn onderwijs, want al wat Hij, die hoger is dan de mens, spreekt, is onderwijs. Dát is geloof. Puur en simpel.

- Rom. 3: 1   Welk is dan het voordeel van den Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis?
- 2   Vele in alle manier; want *dit is* wel het eerste, dan hun de woorden Gods zijn toebetrouwd.
- 3   Want wat is het, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het geloof van God te niet doen?
- 4   Dat zij verre. Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig; gelijk als geschreven is: Opdat Gij gerechtvaardigd wordt in Uw woorden, en overwint, wanneer Gij oordeelt.

De Joden waren de woorden Gods toebetrouwd. Zij hadden trouw moeten zijn aan dat Woord, maar sommigen (de meerderheid) zijn ontrouw geweest. Dat is: ongelovig (zie Hebr. 3: 17 – 19).

De schatbewaarder was dan wel ontrouw, maar voor de schat zelf had dit geen consequenties. Die bleef evenveel waard.

“Zou hun ontrouw Gods trouw (geloof) teniet doen (vers 3)?” Natuurlijk niet! (vers 4). Het Koninkrijk Gods brak toch gewoon aan, omdat alles hing aan het geloof van die Ene, de Zoon. Het Hoofd van dat ontrouwe volk.

God houdt Zich aan de waarheid, aan Zijn Woord dus. (vers 4 “waarachtig”). Zijn plan zal zeker doorgang vinden. Het enige dat je kunt doen, is het aannemen of afwijzen. Meer kleuren zijn er niet. Mensen die menen dat God iets zou moeten doen aan de ellende in de wereld, zien Hem veel te laag. De mens ziet zichzelf bij voorkeur als ‘de kroon der schepping’, omdat hij kan denken. Wat een hoogmoed! Alles draait om de mens en om zijn gedachten en filosofieën. Hij heeft zichzelf tot godheid gesteld (Rom. 1: 20 – 23).

Maar God doet naar Zijn plan, in al Zijn wijsheid. Hij heeft nooit beloofd dat Hij onze omstandigheden zou veranderen. Hij doet dat wel eens, maar God heeft het nooit beloofd. Daar kun je dus niet op bouwen. Hij heeft beloofd ons vrede en rust te geven en Hij heeft beloofd een loon voor ons weg te leggen enz. Op die beloften kun je vertrouwen, ze aannemen en amen op zeggen. Zó groeit Zijn natuur in ons. Doordat wij Zijn Woord laten planten in onze

harten. Zó nemen we een plaats in (heel persoonlijk) in Zijn plan. Dat is iets heel anders dan God voor het karretje van de mens te willen spannen.

Rom. 3: 20   Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.

De wet geeft kennis van de mens. Daarom brengt het hem nergens. Door de wet krijg je geen kennis van Christus. (? Tenminste niet als je de wet op het vlees legt. In geestelijke zin krijg je natuurlijk wel degelijk kennis van Christus door de wet).

Rom. 3: 21   Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten;
22   Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid.

Kennis van Christus komt tot ons buiten de wet om, na de wet. En Zijn trouw is ons tot voorbeeld, het voorbeeld van Gods rechtvaardigheid.

Het gaat dus niet om het krijgen van kennis van de mens, maar om kennis van God Zelf. Hij heeft in Zijn menswording moeten leren wie Hij was en wat de wil van Zijn Vader was. Zo zullen wij dat ook moeten leren, hier en nu!

Hij was (en is) trouw en wij zouden ook trouw zijn. Trouw aan de Waarheid en aan Gods wil voor ons persoonlijk leven in het bijzonder. De Heere Jezus deed de dingen in de volle overtuiging dat dat was wat Hij moest doen. Dát is geloof. Hij gelóófde wat de Schriften zeiden en deed alzo, want uit geloof komen werken voort, niet andersom.

God ziet het hart aan. Vraag dus niet: “Doe ik het wel goed?”, maar vraag: “Wat zit er in mijn hart?”.

Rom. 3: 23   Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;

Alle mensen voldoen niet (van nature is dat zo). Wij maken onderscheid, maar wat God betreft is een klein beetje mis of heel erg mis allebei mis. He maakt niet uit. In alle gevallen schiet het tekort. Het is net als met het springen over een sloot; of je nu bijna over de sloot komt of er middenin valt, in beide gevallen ben je nat.

Rom. 3: 24   En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

De mens (mits hij gelooft / wil) wordt om niet gerechtvaardigd. Dat betekent: vrijgesproken. Alleen een rechter kan iemand vrijspreken. De mens wordt niet rechtvaardig gemaakt, maar rechtvaardig gesproken. Een mens kan niet rechtvaardig gemaakt worden. Hij kan door een hogere macht wel vrijgesproken worden.

De Heere Jezus stierf aan het kruis in Zijn hoedanigheid van ‘Losser’ en droeg de straf voor de mensheid. Volgens de wet kan dat. Zo is er voor de wet al Iemand veroordeeld voor onze zonden. Daarom móeten we vrijgesproken worden.

Nu blijft er slechts één zonde over waarop je veroordeeld wordt. Dat is de zonde van ongelooft. In dat geval ontken je namelijk dat Hij alles al betaald heeft.

Het is heel simpel: de zondaar zou sterven en de gelovige zou leven. En omdat ieder mens zondigt en dus een zondaar is, sterven alle mensen. Alleen de gelovigen daaronder ontvangen daarna nieuw en daarmee eeuwig leven.

Efeze 1: 3   Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.

In Christus zijn wij gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel. Wat houden die zegeningen dan in?

Efeze 1: 4   Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;

Waar we één zijn met Gods Uitverkorene (volgens Zijn eeuwig plan), zijn wij, net als Hij, heilig en onberispelijk.

Efeze 1: 5   Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen (zoonstelling), door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil.
6   Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde;

In Hem worden wij ook tot zoon gesteld en ontvangen in Hem (de Geliefde is een verwijzing naar David ('s Zoon)) genade.

Alle zegeningen komen voort uit het geloof van Jezus Christus.

Rom. 3: 25   Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;

Wij krijgen deel aan de verlossing door Christus' bloed. Dat is: Zijn leven, Zijn identiteit, Zijn wezen. Zijn leven nú dan, hè.

Christus is het Verzoendeksel (vertaald met 'verzoening'). Het deksel op de ark des verbonds, gemaakt van sittimhout en overtrokken met goud. De oude mens Jezus (voorgesteld door het sittimhout) kreeg eeuwig leven (werd met goud overtrokken).

Zijn vernedering wordt voorgesteld door het sittimhout en Zijn verhoging door het goud. De cherubim op het verzoendeksel zijn een beeld van Zijn Goddelijke heerlijkheid.

De hogepriester sprenkelde jaarlijks het bloed van de bok op het verzoendeksel: het leven (bloed) van 'het Lam Gods staande als geslacht' bevindt zich in het heilige der heiligen.

Daartoe zou je naderen om dat leven te ontvangen.

In het Engels heet het verzoendeksel de 'mercy seat'. Het verzoendeksel is dus de troon der genade. Als je nadert tot de troon der genade, dan ontvang je genade en barmhartigheid en hulp ter bekwaamere tijd (Hebr. 4: 16).

Sinds Christus op de troon der genade zit (het verzoendeksel), is het voor ons grote Verzoendag. Ga dus tot Hem 'just as you are' en neem geen offers mee. Dat doet elke zot namelijk (Pred. 4: 17. Bewaar uw voet, als gij tot het huis Gods ingaat, en zijt liever nabij om te horen, dan om der zotten slachtoffer te geven; want zij weten niet, dat zij kwaad doen.).

Kom gewoon zoals je bent.

Rom. 5: 17, 18 zegt dat door één mens de zonde in de wereld inkwam en dat door één rechtvaardigheid de genade over alle mensen komt, tot rechtvaardigmaking des levens. Wat is dan die ‘zonde’ en wat is de ‘rechtvaardigheid’? Gewoon ongeloof en geloof.

Rom. 3: 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;
26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is.

God betoont (demonstreert) Zijn betrouwbaarheid (rechtvaardigheid) door de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus en vervolgens door die van de gelovigen. Waarom stierf Hij voor onze zonden? Ter wille van Gods rechtvaardigheid. Ook als Hij de zondaar zou vrijspreken nadat ‘het recht zijn loop heeft gehad’. Juridisch (volgens de wet) klopte het dat Christus voor onze zonden gestorven is. Het was dus in overeenstemming met het recht en met Gods rechtvaardigheid.

Rom. 3: 27 Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs.

Wij kunnen dus nergens in roemen. We hebben er zelf niets aan kunnen doen of aan toevoegen.

Rom. 3: 28 Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet.

De mens wordt door het geloof alleen gerechtvaardigd.

Rom. 3: 31 Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet.

Is het geloof tegen de wet? Nee, het onderschrijft de wet juist. We zijn niet stiekem via de achterdeur behouden. Het is allemaal volstrekt volgens de wet gegaan. Daarom onderschrijven we die wet dan ook. De overtreder der wet moest gedood worden en dat is gebeurd, door onze ‘Goël’!

Laten we nog even teruggaan naar de ark des verbonds. Wat lag er in die ark? De stenen tafelen (de 2^e set). Daarom wordt de ark bij gelegenheid ook de ‘ark der getuigenis’ genoemd. Het is een uitbeelding van het Nieuwe (2^e) Verbond. Het is ook een uitbeelding van het geloof van Jezus Christus. Hij bewaarde namelijk het Woord in Zijn hart, in Zijn binnenste. Bovendien, Hij is het Woord.

Hebr. 10: 5 Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid.

Alle oudtestamentische inzettingen waren voorafschaduwingen van wat later komen zou: Christus en het Nieuwe Verbond.

Hebr. 10: 7 Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des Boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God.

Hij kwam om Gods wil te doen en Hij Volbracht (en volbrengt) die wil. Dát is leven uit geloof! En daarmee bracht Hij, in tegenstelling tot de offers van het Oude Testament, wél verlossing tot stand.

Deze tekst uit Hebr. 10: 7 is ontleend aan Psalm 40: 7, waar stat hoe het lichaam zou worden toebereid, namelijk door het oor te doorboren. Daardoor wordt men 'horig'

Psalm 40: 7 Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt Mij de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt Gij niet geëist.
8 Toen zeide Ik: Zie, Ik kom; in de rol des Boeks is van Mij geschreven.
9 Ik heb lust, o Mijn God! Om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands.
10 Ik boodschap de gerechtigheid in de grote Gemeente; zie, Mijn lippen bedwing Ik niet; HEERE! Gij weet het.

Wij wensen, net zoals Christus ons voorging, Gods welbehagen te doen.

Nu verkondigt Christus (als Priester) Gods gerechtigheid in Zijn Gemeente, Zijn tempel. Hij is onder de gelovigen en daar openbaart Hij Gods Woord. Hij toont Zichzelf, maar blijft verborgen voor de ongelovigen.

Hij maakt Gods Woord bekend. Dat is Zijn taak nu, want alles wordt vervuld in Zijn 'bediending des Woords'. Hij voedt ons met dat Woord en Hij reinigt ons door dat Woord enz.. Waar wij naderen tot de Verheerlijkte, daar spreekt Hij tot ons en straalt Zijn heerlijkheid op ons. Beter nog: daar weerspiegelen wij Zijn heerlijkheid (2 Kor. 3: 18).

Gal. 2: 16 *Doch* wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

De mens wordt niet gerechtvaardigd uit de werken der wet, maar door het geloof **van** Christus Jezus. Wat is dus het tegenovergestelde van werken? Geloof. En wat is het tegenovergestelde van de wet? In deze tekst staat Jezus Christus daartegenover, want Hij is de Middelaar en Vervuller der wet. zie ook Gal. 3: 23. Na de wet zou het 'Geloof' komen. Dat is uiteraard het geloof van Jezus Christus. Vervolgens hebben wij in Hem geloofd. Wij geloven hetzelfde als waar de Heere Jezus Christus in gelooft, namelijk in God en in Zijn Woord.

Gal. 2: 17 Maar indien wij, die in Christus zoeken gerechtvaardigd te worden, ook zelve zondaars bevonden worden, is dan Christus een dienaar der zonde? Dat zij verre.

Wij zoeken, nog steeds, in Christus gerechtvaardigd te worden in onze dagelijkse wandel en daarmee dus de wil van God volbrengende.

Gal. 2: 18 Want indien ik, hetgeen ik afgebroken heb, datzelve wederom opbouw, zo stel ik mijzelf tot een overtreder.

De wet is afgebroken en kan niet meer opgebouwd worden. Probeer je dat toch te doen, dan ben je een overtreder. En zoals een voorganger het eens zei: “Als je je onder de wet plaatst (als gelovige), dan ben je God aan het verzoeken. Je daagt God gewoon uit! “. Het moet voor God toch beledigend zijn wanneer je je onder iets wilt stellen, waarvan Hij je juist verlost heeft!?

Gal. 2: 19   Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.
Wij zijn door en voor de wet gestorven, opdat we daarna voor God zouden leven, Hem zouden dienen dus.

Gal. 2: 20   Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, *doch* niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.

Wij zijn met Christus gekruist en dus met Hem gestorven. Maar als gelovigen zijn we daarna ook door God opgewekt. De oude mens wordt niet meer gerekend. In plaats van het oude adamitische leven hebben wij een Goddelijke natuur ontvangen.

En omdat de oude mens gestorven is, worden de zonden niet meer toegerekend, of zelfs maar gezien. Door ons soms nog wel (die van onszelf, maar liever nog die van een ander), maar door God niet. Daarom zouden we zonden afleggen = negeren. Dat lijkt gemakkelijk, maar het is nog niet zo eenvoudig om gewoon over die zonden heen te stappen. Maar wij zouden dat leren, omdat God het óók doet. Dat is nu ‘staan in de overwinning’! Dat is nu al leven in ”het beloofde land”.

Verder met vers 20. Voorzover we nog in het vlees leven (want we zitten nog steeds in dat vlees gevangen), kunnen we daarin leven in de wetenschap dat Christus nog steeds trouw is aan Zijn Vader en Zich dus wijdt aan Zij Gemeente. Die heeft Hij immers lief! Zie ook Hebr. 2: 17, 18 en 3: 1, 2.

Hebr, 3: 1   Hierom, heilige broeders, die der hemelse roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, (Christus) Jezus;
2   Die getrouw is Dengene, Die Hem gesteld heeft, gelijk ook Mozes in geheel zijn huis was.
3   Want Deze is zoveel meerder heerlijkheid waardig geacht dan Mozes, als degene, die het huis gebouwd heeft, meerder eer heeft, dan het huis.
4   Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd; maar die dit alles gebouwd heeft, is God.
5   En Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis, aal een dienaar, tot getuigenis der dingen, die gesproken zouden worden;
6   Maar Christus, als de Zoon, over Zijn eigen huis; Wiens huis wij zijn...

Hij is trouw aan Degene Die Hem gesteld heeft, net als Mozes trouw as aan Degene Die hem gesteld had. Mozes werd over het huis Israël gesteld, maar Christus over Zijn Gemeente, die Hem nagewandeld is, de woestijn in.

Wij zijn verzekerd van Zijn zorg, met name omdat Hij trouw is aan God. Wij zouden weer trouw zijn aan de Heer, door trouw te zijn aan elkaar, als leden van hetzelfde lichaam.

Hoe trouwer wij zijn aan Hem, hoe meer gaven Hij ons zal toevertrouwen. Het ligt dus echt aan ons. In hoeverre laat je Hem in je leven toe?

Christus laat bijna alles na voor Zijn Gemeente. Hij kán eisen en dan zal Hij alles ontvangen, maar tot op heden eist Hij niet. Hij voltooid eerst Zijn werk aan Zijn Gemeente (zie heel Psalm 2).

Dat God spreekt en wonderen doet, is niet zo bijzonder. Het grote wonder is dat Hij dat al 2000 jaren niet doet. Hij doet dat niet, omdat Hij Zich nu wijdt aan Zijn Gemeente. Daartoe beperkt Hij Zich. En dáárom wordt Hij nog steeds gelasterd, genegeerd en verworpen.

Christus laat dat toe ter wille van Zijn trouw aan Degenen Die Hem gesteld heeft.

God heeft er geen belang bij om wonderen en tekenen te doen in deze wereld. Paulus zegt, dat toen de Heere Jezus op aarde was, de Joden steeds maar weer een teken van Hem begeerden. En nog één en nog één en nog één. Die wonderen waren net een soort kermisattractie. Maar hoeveel wonderen en tekenen God ook zou doen, ze onderwerpen zich toch niet. Waarom zou God dan nog wat aan zo'n wereld doen? Hij bespot hen en lacht. Dat is pas laconiek!

Het uitblijven van de wederkomst van Christus heeft tot doel de roeping van de Gemeente. Ons geloof is ook wel belangrijk, maar die van Christus is oneindig veel belangrijker. Want in Hem en door Zijn trouw zijn wij behouden. Bovendien komt Hij ons zwakke geloof te hulp.

Gal 3: 6   Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend.

Abrahams geloof werd hem gerekend tot rechtvaardigheid. Hij wordt hier als voorbeeld gebruikt voor de Galaten, die ineens zo nodig onder de wet wilden leven. Abraham leefde niet onder de wet, want in zijn dagen was er nog helemaal geen we (pas 430 jaar na de belofte aan Abraham). Hij geloofde, hij werd geroepen en ontving daarna de belofte. Het begon allemaal met geloof.

Gal. 3: 7   Zo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.
8   En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, *zeggende*: In u zullen al de volken gezegend worden.
9   Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham.

Alle gelovigen wordt het geloof gerekend tot rechtvaardigheid, net als bij Abraham. Dat is niet bijzonder Joods of zo. Het gaat hier juist over 'heidenen' en 'al de volken'. In de grondtekst staat 'goi'. Dat is: heidenen

Gal. 3: 10   Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.
11   En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

De wet wordt hier toch echt een vloek genoemd. Het vult je met gewetensnood en schuldbesef. Bovendien beschuldigt de wet je en dus ben je vervloekt.

Gal. 3: 12 Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.

De wet is **niet** uit het geloof. De wet eist perfectie, die niemand kan bereiken. De wet is dus een juk, waar je uiteindelijk onder zult bezwijken. Daarom noemt God Zich nooit de ‘God van Mozes’. Dat wás Hij wel, maar Hij noemde Zich liever de God van Abraham, Izak en Jakob.

Gal.3: 13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.

Christus heeft ons verlost van de vloek der wet. Hij droég de vloek van de wet.

Gal. 3: 14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, *en* opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zoden door het geloof.

In Christus zijn de beloften aan Abraham vervuld, namelijk dat God eeuwig leven zou voortbrengen uit de dood. Hij had dus de uitstorting van de Heilige Geest beloofd! Wij zijn erfgenamen van diezelfde beloften. Wat erven wij dan? Wij zijn erfgenamen op een hoger, geestelijk niveau en het land dat ‘tot een eeuwige bezitting’ zou worden gegeven, is in ons geval, als eerstelingen van het Nieuwe verbond, de hemel, ‘het betere vaderland’ Wij erven dus de geestelijke beloften (de belofte des Geestes uit vers 14) door het geloof.

Gal. 3: 15 Broeders, ik spreek naar den mens: zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of *niemand* doet daartoe.
16 Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn Zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: en uw zade; hetwelk is Christus.

Zelfs een menselijke belofte die bekrachtigd is, staat vast. Hoeveel meer dan de beloften die door God aan Abraham en zijn Zaad gedaan zijn.
Het blijkt dat het in eerste instantie slechts om die ene Nakomeling van Abraham zou gaan, namelijk Jezus Christus. Maar in Hem erven ook wij de (hogere) beloften die aan Abraham gedaan zijn.

Gal. 3: 17 En dit zeg ik: Het Verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de beloftenis te niet te doen.
18 Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de beloftenis; maar God heeft ze Abraham door de beloftenis genadiglijk gegeven.

De wet heeft hier helemaal niets aan veranderd. De wet maakte geen einde aan de bedeling van de belofte, maar kwam erbij. De beloften zullen absoluut nog aan de gelovigen (uit Abraham) vervuld worden. De wet maakte die beloften niet krachteloos.

Gal. 3: 19 Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars.

Wat was dan eigenlijk het nut van de wet? Wel, de wet is er om der overtredingen wil bij gesteld. Om de zonden dus toe te laten nemen, om het boven te laten drijven, het zichtbaar te maken. Het vlees wordt meteen actief onder de wet en gaat zondigen. “door de wet is kennis der zonde”, van de zondige natuur. Door de komst van de wet, zal meteen duidelijk blijken dat geen mens er zich aan kan houden. Niemand! Er is niets mis met de wet, want die is goed, heilig en rechtvaardig, maar de mens deugt nu eenmaal niet.

Godsdienst, religie, gaat uit van het goede van de mens. Dáárvóór heeft God de wet gegeven. Om de mens te tonen dat er geen goed in de mens woont. De mens is gewoon een zondaar. En dat de mens een zondaar is, blijkt overigens niet alleen uit de wet. Het eenvoudige feit dat ieder mens sterft, is al bewijs genoeg dat de mens een zondaar is (Rom. 5: 12).

De wet werd aan Mozes gegeven (in de hand des middelaars. Dat woord moet dus met een kleine letter geschreven worden.).

De wet was totdat... Natuurlijk, de wet is altijd totdat...! Namelijk totdat het Zaad gekomen zou zijn, tot op Christus dus. De wet duurde totdat het Nieuwe Verbond aanbrak (in Jer. 31 werd dat Verbond al beloofd en vanaf dat moment was het Verbond der wet al verouderd en nabij de verdwijning).

Gal. 3: 20 En de Middelaar is niet *Middelaar* van één, maar God is één.

Al wat van Godswege tot de mens komt, is één. Het gaat om eenwording met Christus (zie vers 28).

Gal. 3: 21 Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; Want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn.

De wet is niet in strijd met de belofte, maar staat er los van. De wet gaat volkomen buiten de belofte om, want hij kan niet rechtvaardig maken. Het blijft dus om geloof gaan.

Gal. 3: 22 Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen gegeven zou worden.

De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten. Dit betekent dat de Schrift verklaart dat alles wat met de wet te maken heeft, onder het hoofdstuk ‘zonde’ valt. Zodat alleen het geloof (van Christus) over zou blijven. De belofte werd vervuld in Christus en in het feit dat Hij geloof was.

Gal. 3: 23 Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden.

Het wachten was dus op geloof. Er was altijd wel geloof geweest (Abraham, Noach enz.), maar het wachten was op Degene Die verlossing zou brengen. Christus wordt hier bij Zijn belangrijkste kenmerk genoemd, namelijk ‘het geloof’ (net als ‘die rooie, of ‘die neus’, of ‘de strik’) Hij ís geloof bij uitstek.

Vóór Christus was de mens gevangen onder de wet, zonder enige kans op vrijlating. Bovendien was het onder dwang. Maar door het geloof en de vervulling van de wet door de

Messias, zijn wij die dat geloven, vrijgelaten. Daardoor zijn wij ook in de hemel geplaatst, in Zijn, vooralsnog, verborgen Koninkrijk.

Gal. 3: 24 Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden.

De wet is een kinderjuffrouw. De wet is tot Christus onze pedagoog geweest, maar hij brengt je niet tot Christus (om niet te hoeven geloven, houden de mensen de wet!). Wij zijn echter buiten de wet om door het geloof van Jezus Christus gerechtvaardigd.

Gal. 3: 25 Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.
26 Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.
27 Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.
28 Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus.
29 En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen.

Zodra de Heere Jezus kwam, was de wet verouderd en waren wij geen kinderen meer onder de tuchtmeester. Nu zijn wij zonen Gods (in vers 7 en 26 helaas vertaald met 'kinderen'), dankzij Christus, waaraan wij deel hebben gekregen. Er is daarbij geen onderscheid tussen mensen die de wet wel hadden of niet. Die wet/muur is weg. Er is geen verschil meer tussen mensen onderling.

Het Oude Verbond had een middelaar nodig. Toch een beetje een zwakke constructie; nr. 2 praat met nr. 3. Maar God is één (Christus is dus één). En wij zijn leden van Christus lichaam. Dat is een heel sterke constructie! Niet drie, maar één. Er staat niemand tussen ons en de Heer (geen Maria, geen paus, kerkenraad of wie dan ook).

Efeze 3: 12 In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan (= van) Hem.

In Christus hebben wij de toegang tot heerlijkheid. We zouden met vrijmoedigheid toegaan en in geloof (= met vertrouwen), omdat Hij eerst geloofde.

Filipp. 2: 6 Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn;
30 Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden;
31 En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises.
32 Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem en Naam gegeven, welke boven alle naam is;

Christus vond het geen probleem om Zich te ledigen (= vernietigd) en Zich als dienstknecht van God nog verder te vernederen in de gedaante van een mens. Altijd maar weer gehoorzaam. In Zijn dood, maar ook na Zijn verhoging, toen Hij een Naam ontving boven alle naam.

Hij deed alles vrijwillig (= geen roof geacht) en was gehoorzaam. In navolging van de Heer zouden wij ook nederig en gehoorzaam zijn. Dan hebben wij de belofte dat we hiervoor, net als Hij, beloond zullen worden (loon, kroon, zoon).

- Filipp. 3: 2 Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding.
3 Want wij zijn de besnijding, wij die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen.

Ziet op de honden, namelijk de kwade arbeiders, namelijk de versnijding. Dat is een zeer beledigende verwijzing naar de Joden. Zij wilden in de praktijk God niet dienen en waren dus gewoon heidenen (= honden). Er is iets misgegaan met de besnijding; het is een versnijding geworden. Er is te ver gesneden en daardoor is men onvruchtbaar geworden. Dat is het resultaat van het leven onder de wet. Ze dienen God in het vlees, terwijl ze zich juist zouden afkeren van de werken der wet en waarlijk tot geloof zouden moeten komen en God in de Geest dienen. Dat laatste heeft niets met uiterlijk vertoon te maken.

- Filipp. 3: 4 Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; indien iemand meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer;
33 Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van den stam van Benjamin, een Hebreër uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeër;
34 Naar den ijver een vervolger der Gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk.
35 Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht.
36 Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; Om Wiens wil ik alle dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.

Paulus geeft zichzelf als voorbeeld. Godsdienstig gezien was hij een 'voorbeeldig man', maar hij moest alles overboord gooien om te komen tot kennis van Christus. Daar had hij uiteindelijk alles voor over. Alles wat gedaan wordt uit eigen kracht, heeft voor God geen enkele betekenis. Bovendien weerhoudt het de mens vaak zelfs van het komen tot Christus.

- Filipp. 3: 9 En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, *namelijk* de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof.
10 Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende;

Paulus wil in Christus gevonden worden. Dit betekent dat hij graag wil dat God hem in Christus ziet. Dat hij in Gods ogen rechtvaardig is door het geloof van Christus, omdat Paulus daar weer in gelooft.

Kennis van Christus zit niet zozeer in het bestuderen van de Schrift, maar in de bereidheid de Heer de gelegenheid geven om Zijn werk in ons te kunnen doen. Dit houdt wel in dat de religieuze dingen aan de kant geschoven moeten worden om te komen tot ware kennis (= gemeenschap) van Hem. De uiterlijke kenmerken zijn dan toch maar types en uitwerkingen van de inhoud. Het gaat er dus niet om of het vat mooi is, maar of het vat inhoud heeft. Wat zit er in je Hart? Wat er in het hart van de Heere Jezus zat, kun je lezen in de 150 Psalmen. Zijn uitwendige mens werd verdorven, maar de inwendige werd vernieuwd.

Wil je deel hebben aan de kracht van Zijn opstanding, dan zul je ook deel moeten hebben aan de dood van de oude mens. Die moet worden afgelegd, terwijl de nieuwe mens vervolgens wordt aangedaan.

Met andere woorden, geef geen acht (meer) op die oude mens. Kijk door de uiterlijkheden en tekortkomingen van elkaar heen en ken elkaar niet meer naar het vlees. Wij kennen elkaar en hebben dus gemeenschap met elkaar, maar die gemeenschap zouden we hebben in Christus.

Het heeft ook geen enkele zin om de oude mens te bestrijden. Die is immers toch dood! Oppoetsen helpt ook niet... het blijft een lijk (krenge).

Gedicht van Johan Bos.

Vlees

Lieve Heer, door het nieuwe leven
Ken ik geen broeders naar het vlees
Ik geef graag iedereen genade
Zoals u die aan mij bewees.
Maar ja, U zult ook wel begrijpen
Dat ik met die Wim van Riet
Moeite heb; hij is een zuipschuit
Dat doet u vast wel veel verdriet.
Nee, ik zal niemand aanklagen
Die uit uw genade leeft.
Alleen is het toch zo vervelend
Dat Kees de gewoonte heeft
Soms verbaal zo op te vliegen
Die man die beheerst zich niet
Zodat ik hem, als U het goed vindt
maar ik zijn sop gaarkoken liet.
Net als dat mens van Hogewoning
Dat altijd en eeuwig zingen wil
En dan ook nog vals, U weet wel
Niemand houdt die tante stil.
Nee hoor, in principe ken ik niemand
naar het vlees nu meer
mits en dat wilde ik u vragen
hun vlees lijkt op het mijne, Heer.

- Filipp. 3: 11 Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden.
12 Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.
13 Broeders, ik acht niet, dat ikzelf het gegrepen heb.

- 14 Maar één ding *doe ik*, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.
- 15 Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen; en als gij iets anderszins gevoelt, ook dat zal u God openbaren.
- 16 Doch, daar wij toe gekomen zijn, laat ons *daarin* naar denzelfden regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen.

Paulus hoopt dat Christus' opstandingskracht in zijn leven (nu al) zou werken. Dat zouden wij ook wensen. Helemaal lukt niet, omdat we nog in het vlees 'zitten', waar de dood in werkt, maar 'enigszins' kan zeker.

We zouden daarin toegewijd zijn, ook naar elkaar toe. We jagen allemaal naar ons doel, namelijk naar de prijs der roeping Gods. Dat is onze aanstelling tot zonen. Dát is wat ons als gelovigen bindt.

Hoe doen we dat?

Psalm 27: 4 Eén ding heb ik van den HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de lieflijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel.

Door ons door Christus te laten onderwijzen in Zijn tempel. We zouden daarbij het oude vergeten en ons uitstrekken naar hetgeen voor ons ligt. Dat is de heerlijkheid waaraan wij nu al deel hebben en die straks aan ons zal geopenbaard worden. Zó zouden wij wandelen. Die gezindheid (= gevoelen) zouden we hebben.

Jak. 2: 1 Mijn broeders, hebt niet het geloof van onzen Heere Jezus Christus, *den Heere* der heerlijkheid, met aanneming des persoons.

Jezus Christus is wat het geloof betreft ons Voorbeeld. Hij zag de buitenkant niet aan en nu nog niet. (Persoon = persona = dat wat doet doorklinken wat er van binnen is.) Mensen zien daar slecht doorheen. De Heere Jezus liet dat duidelijk zien tijdens Zijn omwandeling op aarde. Hij ging gerust met hoeren en tollenaars om. Dat shockeerde de mensen, maar Hij was geïnteresseerd in het hart.

- Jak. 2: 2 Want zo in uw vergadering kwam een man met een gouden ring aan den vinger, in een sierlijke kleding, en er kwam ook een arm man in met een slechte kleding;
- 3 En gij zoudt aanzien dengene, die de sierlijke kleding draagt, en tot hem zeggen: Zit gij hier op een eerlijke plaats; en zoudt zeggen tot den arme: Sta gij daar; of: Zit hier onder mijn voetbank;
  - 4 Hebt gij dan niet in uzelfven een onderscheid gemaakt, en zijt rechters geworden van kwade overleggingen?
  - 5 Hoort, mijn geliefde broeders, heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, *om rijk te zijn* in het geloof, en erfgenamen des Koninkrijks, hetwelk Hij belooft dengenen, die Hem liefhebben?
  - 6 Maar gij hebt den armen oneer aangedaan. Overweldigen u niet de rijken, en trekken zij u *niet* tot de rechterstoelen?
  - 7 Lasteren zij niet den goeden naam, die over u aangeropen is?

Uiterlijkheden maken weliswaar indruk op de mens, maar niet op de Heer.

Jak. 2: 8   Indien gij dan de koninklijke wet volbrengt, naar de Schrift: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, zo doet gij wel;

Wij zouden God liefhebben én elkaar (= de naasten). Het gaat hier niet om het koesteren van warme gevoelens. Liefde is in hoogste instantie niet een emotie. Liefhebben is synoniem aan dienen en dát kost je wat. Dan leg je (bij gelegenheid) dingen opzij ter wille van een broeder of zuster, hoe ze aan de buitenkant ook lijken.

Jak. 2: 10   Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle.
11   Want Die gezegd heeft: Gij zult geen overspel doen, Die heeft ook gezegd: Gij zult niet doden. Indien gij nu geen overspel zult doen, maar zult doden, zo zijt gij een overtreder der wet geworden.
12   Spreekt alzo, en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden.
13   Want een onbarmhartig oordeel *zal gaan* over degene, die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

Als je je aan de hele wet houdt, maar in één struikelt, dan ben je een overtreder van de hele wet. Dat zijn wij dus óók. Hoe kun je dus kijken naar een ander en hem veroordelen? Als wij hard zijn tegen een broeder, dan zal God straks hard tegen ons zijn, maar ook en vooral in ons leven hier en nu.

Tonen wij barmhartigheid, dan toont God dat ook. In de eerste plaats dienen we elkaar. De dienst van de Heer aan ons wordt dus min of meer door onszelf ‘bewerkt’. Dienen wij de ander? Dan dient de Heer ons. ‘De wet der vrijheid zal ons oordelen’ heet dat.

Straks veroordeelt (loonderving) diezelfde wet het gebrek aan vruchten van de ziel (ons praktische leven). Dit betekent niet dat je ineens niet meer behouden bent, want dat heeft alles te maken met de behoudenis van de geest. Hier gaat het om het zalig worden van de ziel, dat nu in proces is. Daarin kun je loonderving krijgen (zie Hebr. 10: 38 – 39).

Hier blijkt dat God ook een ziel heeft: Zijn praktische leven/werk. En waar wij ons onttrekken aan het geloofsleven, daar onttrekt Hij Zich in de praktijk aan ons. Geen praktisch geloofsleven levert ‘hout, hooi en stro’ op. Dat zal verbranden en daar blijft dus niets van over. Overigens is dat voor ongelovigen het enige dat door het vuur gaat. Daarom blijft er van hen helemaal niets over. Zij hebben alleen de oude mens. Bij gelovigen blijft de nieuwe mens, nadat zijn werken door het vuur gegaan zijn, over. Daarom mag je hopen dat er veel ‘goud, zilver en kostelijke stenen’ over zullen blijven. Dat zijn de vruchten van de ziel, de werken welke God voorbereid heeft en die gedaan zijn door de nieuwe mens: dat is Christus in ons.

Daar heeft Jakobus het ook over. Kijk maar naar Jak. 1: 21. Daar gaat het ook over de zaligheid der ziel.

Jak. 1: 21   Daarom, afgelegd hebbende alle vuiligheid en overvloed van boosheid, ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in *u* geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken.

Gods Woord zou een zichtbare uitwerking hebben in ons dagelijks leven. Kom dus nooit bij de Heer aan met het smoesje: “Ik ben nu eenmaal zo”, want Hij doet ondenkbare en boven onze beperkingen uitstijgende wonderen in ons leven. Als we Hem daar tenminste de ruimte voor geven. Daar hoeft je overigens niet mee te koop te lopen, want er valt in jezelf toch niets te roemen.

Jak. 1: 22 En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overleggingen bedriegende.

Hoe voorkom je dat je je theorielessen niet vergeet? Door ze in de praktijk toe te passen. Beproof in je dagelijkse leven wat je uit Zijn Woord hebt geleerd. Wees dus niet alleen hoorders, maar ook daders des Woords.

Jak. 1: 23 Want zo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is en man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel;
24 Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.

Houd vast wat je gezien hebt en leef daaruit. Praktiseer het!

Jak 1: 25 Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, *zeg ik*, zal gelukkig zijn in dit te doen.

Er is niets tragischer dan nu reeds gezet te zijn in de hemel en daar niets mee te doen. En straks elkaar treffen en niets te melden hebben!?

1 Petr. 1: 3 Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden.
4 Tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u.
5 Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd.
6 In welke gij u verheugt, nu een weinig *tijds* (zo het nodig is) bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken;
7 Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;

Wij zijn wedergeboren tot een levende hoop, namelijk tot een blijvende erfenis. Daar zien wij naar uit. God heeft ons die erfenis beloofd en bewaart die voor ons in de hemel. Aan de ander kant worden wij bewaart voor de erfenis.

Bij gelegenheid gaan we door verzoeken, die we zouden beschouwen als positieve beproevingen. Die verzoeken zijn een test. Het is een soort ‘proeve van bekwaamheid’. Het is de bedoeling dat die beproeving je geloof activeert.

God beoordeelt os niet naar de mate van onze zonden, maar naar de mate des geloofs. Ons leven hier is een oefening voor ons toekomstige werk voor de Heer. Welk ander doel heeft het lijden hier dan? Door die beproevingen zouden we sterker, volwassen(er) worden.

De Heere Jezus werd ook verzocht, eerst toen Hij Zich door Johannes wilde laten dopen.

- Matt. 3: 13 Toen kwam Jezus van Galiléa naar de Jordaan, tot Johannes, om van hem gedoopt te worden.
- 8 Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?
- 9 Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.

En wat gebeurt er, zodra je je geloof hebt beleden of gedemonstreerd (in dit geval door de doop)? Wat komt er dan? Inderdaad, verzoeking uiteraard! Dat gold voor de Heere Jezus, maar dat geldt ook voor ons. Wat Hem overkwam, overkomt ons ook. Als je je meldt voor Zijn dienst (bijv. door je te laten dopen), dan geeft dat een goed gevoel. God bevestigt Zijn liefde namelijk aan ons. Maar daarna word je weggeleid in de (aard)woestijn. Dat is het werk van de satan, maar wij danken hem daar vriendelijk voor. Die verzoeking zal namelijk een beproeving blijken te zijn, die ons sterker maakt als we hem verdragen (het zal ons verdragen!). God doet tenslotte alles meewerken ten goede voor degenen die Hem liefhebben. Wat was liefhebben ook alweer? Actief dienen!

- Matt. 4: 1 Toen werd Jezus van den Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden van den duivel.
- 2 En als Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, hongerde Hem ten laatste.

Naar alle waarschijnlijkheid is dit de Sinaï-woestijn geweest, omdat daar Mozes, Elia en Paulus hetzelfde overkwam. Bovendien zagen zij dáár het Nieuwe Verbond uitgebeeld. Daarom leidde de Geest Jezus daarheen. Ook Hij moest (visueel) de hemelen en gemeentelijke waarheden voor ogen zien!?

Naast de zegeningen die wij ontvangen, is er ook meteen tegenstand, want het irriteert de tegenstander mateloos dat wij ons in dienst stellen van de Heer. De dingen die je je eigen hebt gemaakt, worden meteen beproefd (emoties zou je in dezen niet al te serieus moeten nemen).

- Matt. 4: 3 En de verzoeker, tot Hem gekomen zijnde, zeide: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden.
- 4 Doch Hij, antwoordende, zeide: Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.
- 5 Toen nam Hem de duivel mede naar de heilige stad, en stelde Hem op de tinne des tempels;
- 6 En zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en *dat* zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd uw voet aan een steen aanstoot.

- 7 Jezus zeide tot Hem: Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, uw God, niet verzoeken.
- 8 Wederom nam Hem de duivel mede op een zeer hogen berg, en toonde Hem al de koninkrijken der wereld, en hun heerlijkheid;
- 9 En zeide tot Hem: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden.
- 10 Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.
- 11 Toen liet de duivel van Hem af; en ziet, de engelen zijn toegekomen, en dienden Hem.

Het antwoord op iedere verzoeking is steeds hetzelfde: “Er staat geschreven...”. Als je dat geschrevene niet loslaat, kan het ook niet misgaan bij verzoeken. Maar zodra we het iets loslaten, een compromis sluiten, niet a te consequent zijn, even ‘iets voor ons zelf willen’... dan gaat het fout.

Zeg dus gewoon: “Er staat geschreven...” en als je daardoor misschien familie of vrienden kwijtraakt, dan moet dat maar zo zijn. Natúúrljik heeft het consequenties en soms ook verdriet, maar het wordt door de Heer ruimschoots gecompenseerd. We zullen sterker worden en de Heer zal ons troosten. Zo worden we geestelijk volwassen en worden/blijven kinderen aangaande de vleeselijke dingen.

We zouden in onze dienst aan Hem gewoon trouw zijn. Hij zorgt voor de rest. Voor ons dus. Waarom zal Hij voor ons zorgen? Opdat wij ons op Zijn dienst kunnen concentreren.

- 1 Petr. 1: 7 Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus;

Net als het geloof van de Heer beproefd werd en het voor Hem heerlijkheid opleverde, zo zouden wij ook lijden om Zijns Naams wil. We zouden in deze wereld niet gaan voor lof, eer en heerlijkheid voor onszelf (zoals iedereen), maar zouden die dingen wensen van Godswegen. Dán zullen wij in Christus’ wederkomst in alle openbaarheid lof, eer en heerlijkheid van Hem ontvangen. We dragen dus ons kruis geduldig en verblijden ons daar zelfs in. We aanmerken daarbij de dingen die we niet zien, want die zijn eeuwig (2 Kor. 4: 18).

- 1 Petr. 1: 8 Denwelken gij niet gezien hebt, en *nochtans* liefhebt, in Denwelken gij nu, hoewel *Hem* niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde.

Wij hebben Christus inderdaad nooit gezien, maar hebben hem nochtans lief, omdat Zijn hart en geloof ons raakte. Hoe Hij eruitzag/ziet weten we niet. Toch geeft ons geloof ons een niet uit te leggen zekerheid en vreugde. En in verzoeking/beproeving worden we pas echt geconfronteerd met Zijn geweldige kracht en liefde.

- 1 Petr. 1: 9 Verkrijgende het einde uws geloofs, *namelijk* de zaligheid der zielen.

Het doel van het geloof is... de zaligheid der ziel. Daar is ie weer! Er zit dus niets anders op dan aan de slag te gaan om op te wassen tot zoon en ‘toenemen’. Hoe? Door uit het geloof te leven en toestaan dat de Heer je gebruikt en in/aan je werkt. Dát geeft pas bevrediging en ware rust.

Beproevingen zijn ‘verkapte zegeningen’, ook al schijnt het geen zaak van vreugde te zijn (maar van droefheid). Uiteindelijk brengt het een vreedzame vrucht der gerechtigheid voort (Hebr. 12: 11).

- 1 Petr. 1: 10 Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u *geschied*.
- 11 Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, *dat* op Christus *komen zou*, en de heerlijkheid daarna *volgende*.
- 12 Denwelken geopenbaard is, dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden, deze dingen, die u nu aangediend zijn bij degenen, die u het Evangelie verkondigd hebben door den Heiligen Geest, Die van den hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.

De profeten hebben (weliswaar verborgen en dat soms ook voor de profeten zelf) óók geprofeteerd over deze bedeling. Zij profeteerden zowel over het lijden van Christus, als over de heerlijkheid die daarna volgen zou. We hebben het dus over de tijd sinds Christus’ opstanding, tot aan Zijn wederkomst. Hij heeft de wereld losgelaten en voor Hem is dat net zo goed een ernstig lijden.

- 1 Petr. 1: 13 Daarom opschortende de lenden uws verstands, *en* nuchteren zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus.

Deze hemelse bestemming van ons is zó wonderlijk. Dáárom zouden we gereed zijn voor de wandel.

Nuchter = met een reële kijk op het leven en je niet laten meeslepen door de ‘waan van de dag’. Neem jezelf niet zo serieus (wees nederig), maar reken voor 100 % (dat is volkomenlijk) op Gods genade. Alles wat we hebben, hebben we tenslotte van onze Vader. Van onszelf zit er niets bij. Als we zó rekenen en onze hoop volkomen op Hem stellen, dan leven we uit geloof.

- 1 Petr. 1: 14 Als gehoorzame kinderen, wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden, die te voren in uw onwetendheid waren;

Dat past een gelovige: gehoorzaamheid en bereidheid tot luisteren, in plaats van zoals de wereld doet, je laten drijven door emoties (begeerlijkheden). We zijn per slot van rekening nu ‘wetend’ geworden en hoeven dus niet meer instinctmatig (onwetend) te leven.

Het aanvaarden van Bijbelse waarheden heeft zo zijn consequenties voor het dagelijkse leven en als het goed is, dan heeft het een positieve invloed daarop.

- 1 Petr. 1: 15 Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, *zo* wordt ook gijzelf heilig in al *uw* wandel;
- 12 Daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig.

Christus is heilig. Daarom zouden wij als geroepenen (als eerstgeborenen tot zoonschap en tot een erfenis), net als Hij, ook gewijd zijn aan de dienst van God, in afzondering van de wereld. Heilig = afgezonderd van de wereld en gewijd aan de dienst van God. Daarom zouden we heilig zijn in al onze wandel.

Het werk van Christus aan ons kun je dan ook heiligmaking noemen. Hem dienen zou prioriteit nummer 1 in ons leven zijn. Dat geldt niet slechts voor de ‘clerus’, maar voor iedere gelovige persoonlijk. Je kunt die verantwoordelijkheid niet aan een ander overlaten of afkopen. Alles doe je, met volledige inzet, als voor de Heer. Met heel je hart en ziel en verstand. Of het nu om ramen lappen, de was opvouwen, of voor je baas werken gaat. Al wat wij doen, zou in dienst van de Heer zijn. We doen niet af en toe priesterlijk werk. Wij zijn priesters en alles wat wij doen is daarom priesterlijk werk. Het ‘priester zijn’ is een levensfunctie.

Niemand kan zeggen: “Ik ben niet geschikt voor de dienst aan de Heer”. Iedereen kan aardappels schillen; desnoods met een dunschiller.

De mens is per definitie een dienstknecht en wij mogen werken voor de beste Baas die er is.

1 Petr. 1: 21 Die door Hem gelooft in God, Welke Hem opgewekt heeft uit de doden, en Hem heerlijkheid gegeven heeft, opdat uw geloof en hoop op God zou zijn.

Christus is uit de dood opgestaan en heeft heerlijkheid ontvangen. Wat God beloofd heeft, vervulde Hij in ieder geval al in Zijn Zoon. Maar God vervult dit ook aan degenen die in Hem geloven = hopen = vertrouwen (1 Joh. 3: 3. en een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.).

Onze wandel wordt natuurlijk door die hoop op de toekomst beïnvloed. Dat houd je op ‘het rechte pad’, want je hebt een duidelijk doel voor ogen.

Alles doen we voor hem, we lachen om onszelf, zoeken geen eer van mensen en dienen de Heer also. Het gaat er daarbij niet om wat je doet, of wat je te doen krijgt, maar het gaat erom dat je trouw bent geweest. “Gij goede en getrouwe dienstknecht; over weinig zijt gij getrouw geweest...”. Dit betekent dat wat wij kunnen, in Gods ogen überhaupt klein is. En dan: “Over veel zal Ik u zetten”. Dáár hebben we ons vertrouwen op gesteld!

1 Petr. 1: 22 Hebbende *dan* uw zielen gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door den Geest, tot ongeveinsde broederlijke liefde, zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart;

Door gehoorzaam te zijn aan de waarheid, worden onze zielen (wandel) gereinigd. Waarom? Opdat we God zo kunnen dienen. Dat dienen is met name de mede-erfgenamen vurig lief te hebben vanuit een rein hart/geweten (zie ook Hebr.9: 14 en Hebr. 10: 22).

Nu weet ook meteen waarom zoveel broeders en zusters elkaar niet liefhebben. Hun hart is niet rein. Zo zit dat vaak; je hebt last van een ander, maar in de praktijk blijkt meestal dat je zelf een probleem hebt.

Hebr. 10: 22 Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, *onze* harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water.

23 Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop *vasthouden*; (want Die het beloofd heeft, is getrouw);

God houdt Zich aan Zijn beloften en Hij heeft o.a beloofd dat Hij onze harten rein zou houden. Dat is Zijn werk als Hogepriester. Hij zorgt voor ons: behouding der ziel dus. Terug naar 1 Petr. .

- 1 Petr. 1: 23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar *uit* onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.
- 13 Maar het Woord des Heeren blijft in eeuwigheid; en dit is het woord, dat onder u verkondigd is.

Na wedergeboorte begint het pas. Dan zijn we net geboren, uit onvergankelijk zaad. De verandering van ons denken echter is een proces en een permanente zaak; dat neem je straks namelijk mee de hemel in. Het is niet zo dat je straks een één of ander spoedcursusje kunt volgen, om je het Woord van God alsnog eigen te maken. Dat doen we nú, want we leven nu al dat nieuwe leven. Nu en hier zijn we in opleiding, om straks voor de dienst aan Hem klaar te zijn.

- 1 Petr. 1: 24 Want alle vlees is als gras, en alle heerlijkheid des mensen is als een bloem van het gras. Het gras is verdord, en zijn bloem is afgevallen.

De gedachten en het werk van de mens is allemaal ‘vlees’. Dat is alles zeer tijdelijk. Het slijt en gaat voorbij. Alleen het Woord van God, dat eeuwigheidswaarde heeft, brengt ons tot volwassenheid.

- 1 Petr. 2: 1 Zo legt dan af alle kwaadheid, en alle bedrog, en geveinsdheid, en nijdigheid, en alle achterklappingen;

Leg de oude mens dus af. Die oude mens bestaat uit bedrog, hypocrisie en jaloezie (roddel is de vrucht van jaloezie).

- 1 Petr. 2: 2 En, als nieuwgeborene kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen;

Een baby moet gevoed worden. Je stopt een baby vol met melk en al het ander dat gezond voor hem is. Het Woord van God is bij uitstek het goede Voedsel.

Gaat het niet goed met de baby? Dan heeft hij geen goed voedsel gehad. Dan is er misschien vrome praat verkocht. Daar heb je niks aan!

Door die ‘geestelijke melk’ (fundamentele Bijbelse waarheden) wassen wij op. “tot zaligheid” hoort achter vers 2 te staan. Wij groeien naar Hem toe en God vraagt daarbij maar één ding: geloof! Dat we geloven dat Hij existeert én doet wat Hij zegt (Hebr. 11: 6).

Hebreë 11 somt een heleboel geloofshelden op, die ons tot voorbeelden in het geloof gesteld zijn. In hoofdstuk 12 komt het ultieme Voorbeeld, namelijk Christus Zelf.

- Hebr. 12 : 1 Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die *ons* lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is;

Leg je ongeloof (zonde) af, kijkend naar deze die sprekende voorbeelden uit hoofdstuk 11. Twijfel niet, want dat weerhoud je ervan beslissingen te nemen. Dan gebeurt er geen bal. ‘Loop met lijdzaamheid’: dat is met bereidheid tot lijden, afzien, pijn. Dat het je wat kost. Dat hebben we nodig om groot te worden (zonder klappen word je niet groot). Leef uit geloof en loop je loopbaan net als de geloofshelden dat deden. Als de kracht Gods in hen werkte, dan werkt die toch zeker ook in ons!? God laat ons niet boven onze macht lijden. Doet het pijn?

Ja. Is het onverdraaglijk? Nee. Gods kracht wordt juist in onze zwakheid volbracht. Daar zouden wij op vertrouwen. Koste wat kost en geen vrome smoesjes.

Hebr. 12: 2   Ziende op den oversten leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God.

We zouden letten op degene die voorop loopt, de herder, de oudste, de wegbereider. Dat is Christus. Hij is de Voleinder, de Eerste Die het geloof voleindigde. En daarmee werd Zijn zil zalig. Hij kreeg de eerste prijs, een vol loon!

De Heere Jezus ging Zijn lijdensweg (van de kribbe tot het kruis), omdat dat de route was naar eeuwige heerlijkheid.

Wij zouden ruimte maken voor de Heer en Zijn werk. Dat kost ons wat. Op z'n minst tijd, maar vaak ook lijden. Zó gaan wij onze loopbaan, ziende op de vreugde (heerlijkheid) die ook ons is voorgesteld. We kijken dus over dit leven heen naar de toekomst die ons beloofd is. Dan kun je ook blij zijn met iedere dag zoals die komt. Want elke dag heeft z'n kansen om de Heer daarin te dienen. Door Christus kunnen wij heersers in het leven zijn. We kunnen ons risico's veroorloven. Hoe de situatie ook is, we kunnen steeds weer genieten van de dagelijkse zegeningen.

Rom. 8: 31   Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

32   Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Heem heeft voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

God heeft Zijn Zoon voor ons overgegeven. Hij doet nu een werk aan ons, waaraan Hij Zich helemaal wijdt. En als God ons zelfs Christus geschonken heeft, dan schenkt Hij zéker alle dingen die met het leven van Christus te maken hebben.

Rom. 8: 33   Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt.

Wij zijn in Christus uitverkoren sinds het begin der eeuwen.

Als iemand het recht heeft ons te veroordelen, dan zou dat God zijn. Maar in plaats daarvan spreekt Hij ons vrij. Wie zou ons dan nog moeten veroordelen? Laten we anderen dus ook niet veroordelen!

Rom. 8: 34   Wie is het , die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.

Christus is gestorven, maar wat veel belangrijker is, is dat Hij lééft. Hij is actief (bidt voor ons). Hij behartigt onze belangen, ter wille van Zichzelf/Zijn lichaam, want wij zijn één. Nadat de Heere Jezus Zijn loopban gelopen had, heeft Hij Zijn positie ingenomen aan de rechterhand van God.

Hebr. 5: 7   Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smekingen tot Degene, die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze.

- 33 Hoewel Hij de Zoon was, *nochtans* gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.

Toen de Heere Jezus mens was, moest Hij gehoorzaamheid leren. Niet alleen ten aanzien van Zijn kruisiging, maar ‘in de dagen Zijns vleses’. Gedurende Zijn hele leven dus.

Hij had medelijden met de onwetenden en dwalenden en Hij was daarom met zwakheid omvangen (Hebr. 5: 2). Hij moest Zijn weg vinden in het leven en dit ook praktisch ervaren. Hij moest Zelf ook van onwetend wetend worden. Hij moest ook leren te vertrouwen op Gods Woord en Zich afhankelijk leren opstellen ten opzichte van dat Woord.

Wij zouden precies hetzelfde doen en ons vertrouwen op de Heer stellen. Dit is een leven niet zonder lijden en het kan ook niet zonder lijden. Daarom zouden we ons laten leiden door het lijden heen. Dát is nu lijdzaamheid en dat is wat wij uitgebeeld vinden in het leven van de Heere Jezus hier op aarde.

De Heer kent dus ook wat er in ons omgaat en waar we mee kunnen worstelen (Hebr. 2: 18). Terwijl we in het vlees zitten, zijn we onderhevig aan het verderf. Wij roepen Degene aan Die ons uit de dood heeft verlost. Alles hier is toch tijdelijk en verdwijnt. Laat het dus maar los.

En als iets blijvend is, dan danken we daar de Heer voor. Het is inderdaad een heel proces om te leren dat het niet om het leven hier gaat. Voor God geldt alleen die loopbaan die Hij ons voorgesteld heeft. En Hij geeft er één die we niet zelf bedacht zouden hebben, maar wel één die we kunnen dragen (1 Kor. 10: 13). Je hoeft heus je eigen grenzen niet aan te geven, want we hebben een geweldig reservoir van Goddelijke kracht achter ons staan!

En je mag hopen dat je een heleboel lijden meemaakt. Dat je Hem met sterke roeping en tranen offerend moet aanroepen, want dan is er hoop. Uiteraard niet in jezelf, maar in en op Hem. Een onvergetelijke les!

- Hebr. 5: 9 En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.

In Hem zijn en worden we zalig. Elke tegenslag hier zou ons sterker moeten maken en ons doen opgroeien. En ook al zijn wij ontrouw, Hij blijft trouw. Je kunt gewoon niet verliezen.

- Rom. 8: 35 Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard?
37 Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, Die ons liefgehad heeft.

Wát er ook gebeurt, in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars. Wij kennen Zijn kracht en heerlijkheid en weten dat we daar deel aan hebben.

- Rom. 8: 38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,
39 Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Niets kan os scheiden van de liefde Gods. Hij houdt Zijn gemeenschap met ons in stand. En zijn we onwijs... dan gaan we naar Hem toe en Hij geeft ons wijsheid, zonder verwijten. Zijn we weggelopen en willen we naar Hem terug... Hij haalt je binnen en zegt: “Je bent Mijn zoon”. Hij blijft getrouw en laat niet varen de werken Zijner handen.

Zo kunnen we onze loopbaan lopen, beseffend dat we een hemelse toekomst hebben. We voeden ons daarom ook met het hemelse manna en leven een leven uit geloof en vertrouwen op Hem, in navolging van onze Heer en Heiland. Gelovend dat we zullen delen in Zijn zoonstelling. We willen leven in het volbrengen van Gods wil, tot eer en heerlijkheid van onze Heer. De Heer zal ons hierin tegemoet komen. Amen!